

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: A. V., nar. xxxxxxxx
bytem D.
zast. JUDr. Františkem Výmolou, advokátem
sídlem Husníkova 2080/8, 158 00 Praha 5

proti
žalovanému: **ministr vnitra**
Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2018 č. j. MV-20188-5/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

1. Žalobce se domáhá u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí ze dne 11. 4. 2018 č. j. MV-20188-5/SO-2018 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru (dále též „*prvostupňový orgán*“) ze dne 3. 1. 2018 č. j. OSZ-148309-17/D-Mš-2018 (dále též

„prvostupňové rozhodnutí“) a zároveň toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím, jehož zrušení žalobce rovněž navrhuje, byla žalobci uložena povinnost vydat bezdůvodné obohacení získané na výsluhovém příspěvku za dobu od 4. 8. 2011 do 28. 2. 2015 v celkové výši 407 290,- Kč.

II. Žalobní body

2. Námitky žalobce uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
3. V rámci *prvního žalobního bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z něj není zřejmé, kdy se žalovaný dozvěděl o rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2015 ve věci sp. zn. 7 To 87/2014. Tento – podle žalobce zásadní – časový údaj je přitom rozhodující pro posouzení doby rozhodné pro běh promlčecí lhůty.
4. Ve *druhém žalobním bodě* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Bezdůvodné obohacení v daném případě představuje majetkovou újmu bezpečnostního sboru, kdy se nejedná o peněžitá plnění plynoucí z nároku ze služebního příjmu ani nároku na opětující a opakující se plnění. Vzniklou újmu tak lze z hlediska promlčení subsumovat pouze pod ust. § 207 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), nikoli o jednotlivá opětující se plnění ve smyslu § 207 odst. 2 zákona o služebním poměru. Za délku promlčecí lhůty tedy nelze považovat tříletou délku podle § 207 odst. 2 zákona o služebním poměru, nýbrž dvouletou lhůtu uvedenou v odstavci 3 téhož ustanovení. Z napadeného rozhodnutí se přitom podává, že žalovaný započal řízení o vydání bezdůvodného obohacení až dne 1. 12. 2017, tedy cca 2,5 roku po vzniku rozhodné skutečnosti, konkrétně dotazu na Nejvyšší soud ze dne 22. 1. 2015, resp. odpovědi Nejvyššího soudu ze dne 10. 2. 2015, včetně zaslání jeho usnesení o zrušení rozhodnutí městského soudu o zastavení trestního stíhání, tedy poté, kdy byl srozuměn, že lze očekávat rozhodnutí o odsouzení žalobce.
5. Ve *třetím žalobním bodě* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí záležející v nesprávném stanovení běhu promlčecí lhůty. Žalovaný stanovil rozhodnou dobu pro počátek běhu promlčecí lhůty k datu rozhodnutí ministra vnitra o zrušení přiznaného nároku, tedy k rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 10. 2017 pod č. j. MV-76202-6/SO-2017, kterým bylo zrušeno rozhodnutí odboru sociálního zabezpečení MV ČR pod č. j. OSZ-148309-2/Z-Že-2014 od 4. 8. 2011 o přiznání výsluhového příspěvku žalobci. Podle žalobce pro stanovení počátku běhu promlčecí lhůty u bezdůvodného obohacení je rozhodující jednak okamžik vzniku bezdůvodného obohacení a vědomost ministerstva o tom, kdo se bezdůvodně obohatil, a zjištění alespoň přiměřené výše. Počátek běhu promlčecí lhůty nelze vázat na okamžik nabytí právní moci jakéhokoli rozhodnutí v trestním řízení, ať už jím je trestní příkaz, rozsudek či usnesení o zahájení trestního stíhání, protože právní moc je ryze procesní okolností, která s vědomostí ochuzeného o bezdůvodném obohacení a obohaceném přímo nesouvisí. Touto vědomostí je datum, kdy se žalovaný, popřípadě služební funkcionář, dozvěděl o rozsudku městského soudu ze dne 27.3.2015 sp. zn. 7 To 87/2014, kterým byl žalobce pravomocně uznán vinným ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby a zločinu podplácení. O rozhodnutí Nejvyššího soudu, kterým bylo zrušeno usnesení

městského soudu o zastavení trestního stíhání žalobce ze dne 26. 3. 2014 sp. zn. 7 To 87/2014, se žalovaný mohl dozvědět již v době, kdy učinil dotaz na Nejvyšší soud ze dne 22. 1. 2015, a existovala odpověď Nejvyššího soudu ze dne 10. 2. 2015, včetně zaslání usnesení Nejvyššího soudu. Promlčecí lhůta tedy začala běžet v době, kdy se žalovaný dozvěděl o rozsudku městského soudu ze dne 27. 3. 2015, byť tento časový údaj pro posouzení doby rozhodné pro běh promlčecí lhůty v napadeném rozhodnutí chybí. Rozhodnutí ministra vnitra v rámci mimořádných opravných prostředků o zrušení rozhodnutí o přiznání příspěvku není zásadní a podstatné pro závěr, že nebyl příspěvek přiznán, a tedy vyplacený příspěvek je nutno vrátit.

6. *Ve čtvrtém žalobním bodě* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v předčasnosti rozhodnutí o vydání bezdůvodného obohacení. Jestliže bylo rozhodnuto na základě žádosti žalobce o přiznání výsluhového příspěvku a toto rozhodnutí bylo následně rozhodnutím ministra vnitra ze dne 12. 10. 2017 č.j. MV-76202-6/SO-2017 zrušeno, tak doposud nebylo rozhodnuto o podané žádosti žalobce na přiznání výsluhového příspěvku. Absentuje tedy rozhodnutí o nepřiznání výsluhového příspěvku na základě podané žádosti. Podle žalobce by po zrušení rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku mělo následovat rozhodnutí o nepřiznání výsluhového příspěvku, neboť tím by bylo řízení o žádosti žalobce v tomto směru ukončeno. Teprve po právní moci rozhodnutí o nepřiznání výsluhového příspěvku by mohlo být rozhodnuto o vydání bezdůvodného obohacení. Nyní je vydáno rozhodnutí o vrácení bezdůvodného obohacení, aniž je postaveno na jisto, zda bude žádosti žalobce o přiznání výsluhového příspěvku vyhověno. Žalovaný se s touto námitkou žalobce ve správním řízení nevypořádal, nehodnotil ji, skutkově ani právně ji neposoudil.
7. *V rámci pátého žalobního bodu* žalobce namítá retroaktivitu napadeného rozhodnutí v jeho neprospěch. Žalovaný totiž uplatňuje retroaktivně nárok, který byl v dané době založen na zákonném důvodu a kdy pro jeho výplatu byly zákonné podmínky jednoznačně dány. Žalovaný přiznal žalobci nárok na výsluhový příspěvek na základě skutečností odůvodňujících přiznání nároku, kdy v dané době žalobce splňoval podmínky pro přiznání výsluhového příspěvku, neboť bylo vydáno pravomocné rozhodnutí soudu o zastavení trestního stíhání žalobce. V návaznosti na to bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu, které odpovídalo skutečným hmotněprávním poměrům. Žalovaný v případě výplaty výsluhového příspěvku plnil z existujících a zákonných podmínek. Tyto podmínky se změnily až dne 27. 3. 2015, kdy žalobce byl uznán vinným z trestného činu spáchaného v době trvání služebního poměru. Byť námitka retroaktivity nebyla žalobcem v odvolání uplatněna, jedná se o zásadní skutečnost, kterou by každý orgán státní moci při svém rozhodování měl posuzovat ze zákona, neboť zpětná působnost zákonů a rozhodnutí je nepřípustná.

III. Vyjádření žalovaného

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně shrnul a zrekapituloval průběh správního řízení a vyjádřil se v tom smyslu, že nesouhlasí se žalobní argumentací a navrhuje zamítnutí žaloby.

9. K *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se nelze vyjádřit, neboť námitka je pouze obecná, aniž by žalobce uvedl, v čem spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
10. K *druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že nelze akceptovat právní konstrukci žalobce, že příspěvek není obohacením ve smyslu ust. § 213 zákona o služebním poměru, neboť skutkový a právní stav věci odpovídá citovanému ustanovení. V daném případě se jedná o plnění z rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo zrušeno. Pro uplatnění nároku bezpečnostního sboru na vydání bezdůvodného obohacení platí podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru tříletá promlčecí lhůta.
11. K *třetímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že námitka promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení je bezpředmětná, neboť lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru podle ust. § 207 odst. 1 ZSP, tj. také nároků z vyplaceného výsluhového příspěvku, činí tři roky a pro její počátek je v případě bezdůvodného obohacení ze zrušeného rozhodnutí služebního funkcionáře rozhodný den, kdy nabylo právní moci příslušné zrušující rozhodnutí. Tato lhůta začala běžet dne 9. 11. 2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 10. 2017 č. j. MV-76202-6/80-2017, kterým byla zrušena pravomocná rozhodnutí o přiznání a zvýšení výsluhového příspěvku. O zahájení řízení o povinnosti vydat bezdůvodné obohacení byl žalobce informován odborem sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra žalobce dne 1. 12. 2017. K promlčení nároku, které namítá žalobce, proto nedošlo.
12. Ohledně *čtvrtého žalobního bodu* žalovaný uvedl, že rozhodnutí o vydání bezdůvodného obohacení nelze považovat za předčasné, neboť zrušujícím rozhodnutím ministra vnitra ze dne 12. 10. 2017 č.j. MV-76202-6/80-2017 bylo rozhodnutí o výsluhovém příspěvku bez dalšího zrušeno, tudíž již jednou ukončené řízení o výsluhovém příspěvku nebylo znovu otevřeno, jak se mylně domnívá žalobce. K takovému výsledku by mohlo dojít v případě, že by byla věc vrácena k novému projednání, což se ale nestalo. Po zrušení rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku již není třeba vydávat jakékoliv další rozhodnutí o nepřiznání výsluhového příspěvku, jímž by bylo předchozí (již ukončené) řízení zastaveno.
13. V řízení o povinnosti žalobce vydat bezdůvodné obohacení nedošlo ze strany žalovaného k pochybení a ve věci bylo rozhodováno v souladu s platnými právními předpisy.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

14. Proti žalobci bylo usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 30. 7. 2011 sp. zn. SV 23/2011-2 zahájeno trestní stíhání pro podezření z přečinu zneužití pravomoci úřední osoby a zločinu přijetí úplatku. Na základě tohoto usnesení byl rozhodnutím ředitele Obvodního ředitelství policie Praha II ve věcech služebního poměru ze dne 2. 8. 2011 č. 1010/2011 ukončen služební poměr žalobce ke dni 30. 9. 2011, propuštěním podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, tedy z důvodu, že žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

15. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 12. 2013 sp.zn. 5 T 89/2012 byl žalobce uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle ust. § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve formě organizátorství podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a zločinem podplacení podle ust. § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Usnesením městského soudu ze dne 26. 3. 2014 sp. zn. 7 To 87/2014 byl zrušen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 5 T 89/2012 a trestní stíhání žalobce bylo zastaveno.
16. V návaznosti na zastavení trestního stíhání byl žalobci rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 14. 8. 2014 č. j. OSZ-148309-2/Z-Že-2014 ode dne 4. 8. 2011 přiznán a vyplácen výsluhový příspěvek.
17. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015 č. j. 7 Tdo 1118/2014-54 bylo zrušeno usnesení městského soudu sp. zn. 7 To 87/2014 ze dne 26. 3. 2014, kterým bylo zastaveno trestní stíhání žalobce. Rozsudkem městského soudu sp. zn. 7 To 87/2014 ze dne 27. 3. 2015 byl potvrzen výrok o vině žalobce v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 5 T 89/2012, kterým byl žalobce uznán vinným spácháním přečinu zneužití pravomoci úřední osoby v jednočinném souběhu se zločinem podplacení.
18. Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 13. 2. 2015 č. j. OSZ-148309-6/M-Pa-2015 byla žalobci zastavena výplata výsluhového příspěvku dnem 28. 2. 2015 s tím, že o dalším nároku na výplatu výsluhového příspěvku za dobu do 28. 2. 2015 bude rozhodnuto až po pravomocném skončení trestního stíhání. Rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 12. 10. 2017 č. j. MV-76202-6/80-2017, které nabylo právní moci dne 9. 11. 2017, bylo podle ustanovení § 193 odst. 1 zákona o služebním poměru zrušeno pravomocné rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru č. j. OSZ-148309-2/Z-Že-2014 ze dne 14. 8. 2014, kterým byl přiznán od 4. 8. 2011 výsluhový příspěvek a stejně tak pravomocné rozhodnutí č. j. OSZ-148309/2014 ze dne 18. 12. 2014, kterým byl od 1. 1. 2015 podle ust. § 159 zákona o služebním poměru zvýšen výsluhový příspěvek.
19. Na základě výše uvedené skutečnosti informoval odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra žalobce dne 1. 12. 2017 o zahájení řízení o povinnosti vydat bezdůvodné obohacení získané na výsluhovém příspěvku a zároveň ho poučil o právech účastníka v řízení podle ust. § 174 zákona o služebním poměru a o možnosti zvolit si zmocněnce podle ust. § 172 zákona o služebním poměru. Dne 13. 12. 2017 bylo odboru sociálního Ministerstva vnitra doručeno vyjádření žalobce, kterým vznesl námitku promlčení k částce bezdůvodného obohacení získaného na výsluhovém příspěvku za dobu od 4. 8. 2011 do 28. 2. 2015 v celkové výši 407 290,- Kč ve výplatních termínech září 2014 až únor 2015.
20. Rozhodnutím ředitele odboru sociálního Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru č. j. OSZ-148309-17/D-Mš-2018 ze dne 3. 1. 2018 (tedy prvostupňovým rozhodnutím) byla žalobci podle ust. § 213 zákona o služebním poměru stanovena povinnost vydat bezdůvodné obohacení získané na výsluhovém příspěvku za dobu od 4. 8. 2011 do 28. 2. 2015 v celkové výši 407 290,- Kč.
21. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 19. 1. 2018 odvolání, v němž namítal předčasnost vydaného rozhodnutí z důvodu absence rozhodnutí o nepřiznání

výsluhového příspěvku a vznesl námitku promlčení nároku na vrácení bezdůvodného obohacení s tím, že služební funkcionář se v odůvodnění napadeného rozhodnutí plně s touto otázkou nevyrovnal.

22. Dne 11. 4. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 12. 4. 2018.

V. Soudní přezkum

23. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
24. Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru *příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.*
25. Podle § 157 písm. c) zákona o služebním poměru *bývalý příslušník, který vykonával službu alespoň po dobu 15 let, má nárok na výsluhový příspěvek; to neplatí, jestliže jeho služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) a je následně na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně.*
26. Podle § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru *bývalému příslušníkovi, jehož služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) nebo písm. m) a je proti němu vedeno trestní řízení, se odchodné a výsluhový příspěvek vyplatí až po pravomocném skončení tohoto řízení, jestliže nebyl odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně.*
27. Podle § 193 odst. 1 zákona o služebním poměru *pravomocné rozhodnutí, o němž se účastník nebo služební funkcionář domnívá, že je v rozporu s právními předpisy, přezkoumá příslušný ministr.*
28. Podle § 213 zákona o služebním poměru *(1) Za bezdůvodné obohacení se považuje prospěch získaný plněním bez právního důvodu, z neplatného právního úkonu nebo z rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo zrušeno. (2) Bezpečnostní sbor nebo příslušník, který získá bezdůvodné obohacení, je povinen je vydat.*
29. Podle § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru *právo se promlčí, jestliže nebylo uplatněno ve stanovené lhůtě. K promlčení práva se přihlídí jen v případě, že bezpečnostní sbor nebo účastník, vůči němuž se právo uplatňuje, se práva promlčení dovolává. Promlčené právo nelze v takovém případě přiznat.*
30. Podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru *lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí 3 roky, není-li stanoveno jinak.*
31. Podle § 208 odst. 1 zákona o služebním poměru *právo přiznané pravomocným rozhodnutím se promlčuje ve lhůtě 10 let ode dne, kdy mělo být podle rozhodnutí plněno.*
32. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i

reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak uvedl Ústavní soud, „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (viz nález ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43 či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).

33. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále již „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že účastníci řízení k výzvě městského soudu výslovně neuvedli, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval městský soud ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání. Po prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
34. Ve vztahu k *prvnímu žalobnímu bodu* městský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Informace o tom, kdy se žalovaný dozvěděl o odsuzujícím rozsudku městského soudu ze dne 27.3.2015, není z hlediska stanovení počátku běhu promlčecí lhůty u nároku na vydání neoprávněně vyplaceného výsluhového příspěvku relevantní. Absence tohoto časového údaje v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným.
35. Ve vztahu k *druhému a třetímu žalobnímu bodu* městský soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Neoprávněně vyplacený výsluhový příspěvek není majetkovou újmou bezpečnostního sboru, nýbrž bezdůvodným obohacením, které vzniká v souvislosti se služebním poměrem, neboť je materiálně spojeno s vyplaceným příspěvkem za službu. Zároveň procesně vzniká z rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru podle zákona o služebním poměru. Z toho důvodu je nárok na vydání neoprávněně vyplaceného výsluhového příspěvku peněžitým nárokem ze služebního poměru ve smyslu ustanovení § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru, který se promlčuje v tříleté promlčecí lhůtě, zde stanovené. Pokud jde o počátek běhu promlčecí lhůty, městský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že pro počátek běhu promlčecí lhůty je určující, kdy se žalovaný dozvěděl o rozsudku městského soudu ze dne 27.3.2015. Promlčecí lhůta běží od okamžiku, kdy právo bylo možné uplatnit poprvé (§ 206 odst. 1 zákona o služebním poměru). Sama skutečnost, že žalovaný se dozvěděl o zrušení usnesení o zastavení trestního stíhání žalobce Nejvyšším soudem, jakož i o odsuzujícím rozsudku městského soudu ze dne 27. 3. 2015, není právním titulem pro uplatnění nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Promlčecí lhůta k vydání bezdůvodného obohacení podle ust. § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru počíná běžet okamžikem vzniku bezdůvodného obohacení, tedy právní mocí rozhodnutí, kterým byla zrušena rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku, resp.

jeho zvýšení. Teprve tímto okamžikem se vyplacené částky výsluhového příspěvku staly v souladu s ustanovením § 213 zákona o služebním poměru majetkovým prospěchem získaným plněním bez právního důvodu z rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo zrušeno, tj. bezdůvodným obohacením.

36. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že rozhodnutí o vydání bezdůvodného obohacení je předčasné, neboť nebylo ukončeno řízení o přiznání výsluhového příspěvku. Řízení o přiznání výsluhového příspěvku bylo pravomocně ukončeno vydáním rozhodnutí o výsluhovém příspěvku ze dne 14. 8. 2014 č. j. OSZ-148309-2/Z-Že-2014, na jehož základě byl ode dne 4. 8. 2011 přiznán a vyplácen výsluhový příspěvek. Přiznáním výsluhového příspěvku byla žádost žalobce vyčerpána. Zrušujícím rozhodnutím ministra vnitra bylo rozhodnutí o výsluhovém příspěvku bez dalšího zrušeno. Lze souhlasit se žalovaným, že v daném případě již jednou ukončené řízení o výsluhovém příspěvku nebylo znovu otevřeno a věc nebyla vrácena k novému projednání. Po zrušení rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku již není třeba vydávat jakékoliv další rozhodnutí o nepřiznání výsluhového příspěvku, jímž by bylo předchozí (již ukončené) řízení zastaveno.
37. Tvrzení žalobce o retroaktivitě napadeného rozhodnutí v neprospěch žalobce lze považovat za rovněž nedůvodné, neboť žalobce se dopustil úmyslné trestné činnosti, která je v případě *následného* pravomocného odsouzení překážkou přiznání výsluhového příspěvku (§ 157 písm. c) zákona o služebním poměru). O zpětnou účinnost v daném případě nejde, neboť žalobce již v době přiznání výsluhového příspěvku fakticky nesplňoval zákonné podmínky pro jeho přiznání.
38. Vzhledem k výše shrnuté argumentaci městský soud se ztotožnil důvody napadeného rozhodnutí žalovaného a skutkovým i právním stavem, jak jej zjistil žalovaný, resp. prvostupňový orgán.
39. Z výše uvedených důvodů proto městský soud žalobu v celém rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Posouzení nákladů řízení

40. O náhradě nákladů soudního řízení městský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Městský soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 10. prosince 2021

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu